

موضع امام در قبال غلات

مسأله غلو در مورد ائمه: مولود عصر امام کاظم(ع) نیست؛ بلکه آغاز این امر در زمان امیرالمؤمنین بوده است و شاید درباره‌ی علت آن بتوان گفت: علم و کرامات علی(ع) از حد ادراک و شعور مردم فراتر بود...

مسأله غلو در مورد ائمه: مولود عصر امام کاظم(ع) نیست؛ بلکه آغاز این امر در زمان امیرالمؤمنین بوده است و شاید درباره‌ی shy&علت آن بتوان گفت: علم و کرامات علی(ع) از حد ادراک و شعور مردم فراتر بود. اما در همه حال ائمه معصومین : با این تفکر به شدت مخالفت کردند و حتی با آن جنگیدند و به شیعیان امر فرمودند که از آن افراد دوری کنند، و از ازدواج با آن ها خودداری نمایند، آن ها را در قبرستان مسلمین دفن نکنند، ذبح آنان خورده نشود و حتی حکم به نجاست آنان داده اند و هیچ حکم اسلامی را بر آن ها جاری نمی کردند. در زمان امام صادق(ع) فرقه ای ظاهر شد که بر الوهیت امام صادق(ع) مدعی شد. نام آن فرقه خطابیّه است که منسوب به اصحاب اُبی الخطاب محمد بن ابی زینب الأسدی است. امام (ع) با او مخالفت کرد و علیه او قیام نمود و او را لعن فرمود و دستور داد مردم از او تبری جویند. با این که خطاب کشته و سوزانده شد، اما دعوتش خاموش نگردید و شرارتی از آن آتش تا زمان امام کاظم (ع) باقی ماند؛ همین امر باعث شد که محمدبن بشیر دوباره به این دعوت دامن بزند و الوهیت امام کاظم (ع) را اعلان کند، اما حضرت(ع) او را لعن فرمود و از او متبری شد و علیه او نفرین کرد و فرمود : بارالها هرآینه از تو درخواست می کنم که مرا از این مرد پلید و نجس رهایی دهی .